

הלכות ומנהגי חב"ד

מאת הרב יוסף-שמחה גינזבורג

שבת-קודש פרשת נשא

ט' בסיוון

פרקי אבות – פרק א.

יום שלישי
י"ב בסיוון

קריאת התורה: לפי 'מנהג מדינתנו' (חומש 'תורה תמימה'), ההפסקות בין העליות שונות מהנהוג ברוב החומשים, והן כדלהלן:
שני מתחיל: 'בני מררי' (ד,כט). **שביעי מתחיל:** 'זאת חנוכת המזבח' (ו,פג).
אין אומרים 'אב הרחמים'.
במנחה אין אומרים 'צדקתך צדק'.

סיום ימי התשלומין. זמן מתאים להחלטות טובות וביצוען, בשיעורי תורה והפצתה, באהבת ואחדות ישראל, ובנתינת הצדקה.² ממוצאי היום, אומרים תחנון כרגיל.³

1) בתחילת הקלטות קריאת התורה של מי שהיה הבעל-קורא בבית חינו, הרהי"ח ר' מרדכי שוסטרמאן ע"ה, הוא מודיע לשומעים, שמכיוון שהרבי השתמש בחומש זה, על-כן יהיו ההפסקים בין העליות לפי אותו חומש. יש הסבורים ששימוש של הרבי בחומש 'תורה תמימה' היה מפני שהרבי רצה להביט בדרשות רז"ל שעל המקראות. אחר-כך היתה שיחה (שי"פ משפטים, מבהי"ח וערי"ח אד"ר תשמ"ט – ספר-השיחות תשמ"ט ח"א עמי 252) בקשר לפרשיות בניין המשכן)) שבה הרבי תבע שילמדו את התורה שבעל-פה השייכת לפסוקי התורה שבכתב, ונקט לדוגמא שאפשר ללמוד זאת מהליקוט שבחומשי 'תורה-תמימה' (ייכמו: 'תורה תמימה', 'תורה שלימה' וכיוצא-בהם) (זאת למרות שידוע אי-הדיוק בפירוש 'תורה תמימה' בהעתקת מרז"ל ובכלל, ראה 'תורה

שלימה', מילואים לכך כו עמי רפה ואילך, ובפרט בעמי ש-שא. וראה מה שנכתב בקשר לספר 'מקור ברוך' לבעל התוית, בקובץ 'גדיל תורה' נ"י. גיליון יב עמי מג ובקובץ 'פעמי יעקבי' גיליון מה, אב תשי"ס, עמי סא)). לפיכך נקל לומר שהרבי קיים בעצמו מה שתבע מאנ"ש. לפי זה, אין להביא מכך ראיה למידת הדיוק שבחומש עצמו. ועיין 'התקשרות' גיליון תסט ע' 18. וראה 'התקשרות' גיליון תע עמי 16 על חומש נוסף שהשתמשו בו לבדיקת קריאת-התורה בבית חינו. ועיי"ע.
2) עיי"פ 'התוועדות' תשמ"ט ח"ג עמי 323.
3) הן בארה"ק והן בחו"ל, עיי"פ דברי אדה"ז בסידורו לפני 'למנחת... יענך'. והטעם לפי שכל עניין תשלומין אלו הוא בעניין הקורבנות, ואין בהן 'ספיקא דימא' – אניק כדך כ עמי רנא, לקוטי-שיחות כדך ד עמי 1312.

ב"ה

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהדה"ק רלו"י מליובאוויטש זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

שיחות • איגרות • פניני חסידות לפה"ש • הלכות, מנהגים וטעמיהם • ניצוצות • זמנים

תקיד

ערב שבת-קודש
פרשת נשא
ח' בסיוון ה'תשס"ד

יוצא-לאור על-ידי
מכון ליובאוויטש שעל-יד
צעירי-אגודת-חב"ד באה"ק ת"ו – המרכז

לזכות

האחים התמימים הדגולים לבית

דייטש

הרה"ח ר' זלמן, ר' יוסף, ר' אברהם-משה

וגיסם ר' גבריאל גופין שיחיו

ממעייני החסידות

ובכל זאת הקדים הכתוב את בני קהת, שכן "סוד מרע" הוא רק הכנה ל"עשה טוב", אבל מבחינת תכלית הכוונה – "עשה טוב" קודם.

(לקוטי שיחות כרך יג עמ' 19)

זאת עבדת משפחת בני הגרשני... ומשמרתם ביד איתמר (ד,כח)

גרשון – מלשון גירוש, רומז לגירוש והרחקת הרע.

איתמר – רומז לדיבור בדברי תורה (איתמר מלשון דיבור, כמו "איתמר" בגמרא).

לפי זה מובן הקשר בין בני גרשון לאיתמר, שכן הדיבור בתורה מפריד את הרע מהטוב ו'מגרש' אותו. שהרי בכל דבר גשמי יש תערובת של טוב ורע, וכאשר יהודי פוסק הלכה על-פי תורה ואומר על דבר מסויים שהוא כשר, הוא מפריד בכך את הרע שבו ומרחיקו.

(אור-התורה – במדבר עמ' רלד)

מינוי ל"התקשרות"

ניתן לקבל את גיליון "התקשרות"
ישירות הביתה באמצעות הדואר.

מינוי לשנה: 177 ש"ח (ב-4 תשלומים).

מינוי לחצי שנה: 88 ש"ח (ב-2 תשלומים).

את השם, הכתובת והתשלום יש להעביר לפי הכתובת:

"התקשרות", מחלקת המנויים, ת"ד 14 כפר חב"ד 72915

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

ח' בסיון ה'תשס"ד – ט"ו בסיון ה'תשס"ד

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
א'	ח' בסיון	הלי מטמאי משכב ומושב. פרק י-יב.	הלי אישות. פרק י.	מ"ע קד.
ש"ק	ט' בסיון	פרק יג. הלי שאר אבות הטומאות... בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק יא.	מ"ע קד. צו.
א'	י' בסיון	פרק ג-ה.	פרק יב.	מ"ע צו.
ב'	י"א בסיון	פרק ו-ח.	פרק יג.	מ"ע צו.
ג'	י"ב בסיון	פרק ט-יא.	פרק יד.	מ"ע צו.
ד'	י"ג בסיון	פרק יב-יד.	פרק טו.	מ"ע קה.
ה'	י"ד בסיון	פרק טו-יז.	פרק טז.	מ"ע קה.
ו'	ט"ו בסיון	פרק יח-כ.	פרק יז.	מ"ע צח.

זמני השבוע *

תאריך	עלות השחר*		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה***	צאת הכוכבים
	120 ד'	72 ד'							
ו', ח' בסיון	3.05	4.11	4.38	5.40	9.05	12.38	1.13	7.39.6	8.07
ש"ק, ט' בסיון	3.04	4.11	4.38	5.40	9.05	12.38	1.13	7.40.2	8.07
א', י' בסיון	3.03	4.10	4.37	5.49	9.05	12.38	1.14	7.40.8	8.08
ב', י"א בסיון	3.02	4.10	4.37	5.39	9.05	12.39	1.14	7.41.4	8.09
ג', י"ב בסיון	3.02	4.09	4.36	5.39	9.05	12.39	1.14	7.41.9	8.09
ד', י"ג בסיון	3.01	4.09	4.36	5.39	9.05	12.39	1.14	7.42.4	8.10
ה', י"ד בסיון	3.00	4.09	4.36	5.39	9.05	12.39	1.14	7.43.0	8.10
ו', ט"ו בסיון	3.00	4.08	4.35	5.38	9.05	12.39	1.15	7.43.5	8.11

* הזמנים מתייחסים לאזור השפלה. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות.
** לגבי זמן עלות השחר הנהוג בחב"ד קיימות שלוש דעות. הבאנו את הזמנים לפי הדעה המוקדמת ביותר והמאוחרת ביותר, וראוי להחמיר לפי העניין.
*** זמני השקיעה כאן הם לפי השקיעה הנראית. אולם אדה"ו בסידורו (סדר הכנסת שבת) מכיר בשקיעה האמיתית, המאוחרת ממנה "בכמו ארבע מינוטי" (שיעור התלוי במיקום ובעונות השנה).

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	דה"נ	צה"ש	דה"נ	צה"ש	דה"נ	צה"ש	דה"נ	צה"ש
נשא	7.02	8.20	7.17	8.23	7.10	8.24	7.19	8.21
בהעלותך	7.06	8.24	7.21	8.27	7.14	8.28	7.22	8.25

עורך ראשי: מנחם-מענדל ברוד • עורך: שניאור-זלמן רודמן • הגהה: יוסף-יצחק איידלמן

מור"ל: מכון ליובאוויטש שעי" צעירי-אגודת-חב"ד באה"ק ת"ו – המרכז

יו"ר: הרב יוסף-יצחק הכהן אהרונוב

כתובת: ת"ד 14 כפר חב"ד 72915, טל': 03-9607588, פקס': 03-9606169

ISSN 0793-7474 אינטרנט: <http://chabad.org.il> דואר-אלקטרוני: chabad@chabad.org.il

פרשת נשא

נשא

ההוראה בעבודת ה', משם פרשתנו:

כל יהודי חייב להיות בבחינת "הרמה", עליו להיות לא רק "מקבל" אלא גם "משפיע". שכן כל אחד ואחד, מבלי הבט על מעמדו ומצבו הרוחני, מסוגל להשפיע על אחרים לפחות בעניין מסויים. וכשם שגם העני בישאל חייב לקיים מצוות צדקה לפי ערכו ויכולתו, כך גם ה"עני ואביון" ברוחניות חייב לתת ולהשפיע למי שנמצא בדרגה פחותה משלו.

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת נשא תשמ"ה)

* * *

יהודי צריך לדעת שבנוגע לכל ענייני יהדות נמצא הוא במעמד ומצב של "נשא" – הגבהה ורוממות, מעל לכל מדידה והגבלה; ואזי, כאשר הוא מחליט לעשות פעולה טובה, בוודאי יצליח בכך.

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת נשא תשמ"ו)

* * *

פרשתנו נקראת תמיד בסמיכות לחג השבועות, "זמן מתן תורתנו". ואכן, הן בתחילת הפרשה והן בסופה יש רמז לעסק התורה.

בתחילת הפרשה: "נשא את ראש בני גרשון גם הם" – במילים "גם הם" מודגש שבני גרשון נמנו לאחר בני קהת (וכפי שרשי מפרש: "כמו שציוויתך על בני קהת"), והרי התורה מקדימה את בני קהת משום ש"היה קהת טוען הארון, ששם התורה" (מרש-רבה כאן).

ובסוף הפרשה: "ובבוא משה אל אוהל מועד לדבר אתו גו' וידבר אליו" – משה נכנס אל אוהל מועד כדי ללמוד תורה מפי הגבורה.

אף בשם פרשתנו נרמזת מעלתה של התורה: "נשא", מלשון התנשאות והרמה – רמז שהתורה מגביהה את האדם הלומדה מעל הגבלות הבריאה, וכמאמר רז"ל (גיטין סב) "רבנן איקרו מלכים".

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת נשא תשל"ה)

נשא את ראש בני גרשון גם הם (ד, כב)

כמו שציוויתך על בני קהת (רש"י)

גרשון היה הבכור, ואף-על-פי-כן מקדים הכתוב את בני קהת; מדוע?

גרשון – רומז לעבודה של גירוש ודחיית הרע, "סור מרע".

קהת – רומז לאסיפה וקירובן של מצוות ומעשים טובים, "עשה טוב" (קהת מלשון "ולו יקהת עמים", שפירושו "אסיפת העמים").

זהו שגרשון נולד לפני קהת, כי סדר העבודה הוא "סור מרע" ואחר כך "עשה טוב", וכמשל הכנת ארמון לדירת המלך, שבתחילה מנקים את הלכלוך ("סור מרע") ורק לאחר מכן מכניסים לתוכו כלים נאים ("עשה טוב").

עד שיבוא הכתוב השלישי

מדוע לכתוב שני פסוקים ה"מכחישים" זה את זה ורק לאחר מכן

ליישבם על-ידי פסוק שלישי, "מכריע", במקום לכתוב זאת

מלכתחילה באופן המדויק? □ "הכרעה" אמיתית היא חיבור ואיחוד

של שני קצוות □ "הקול יוצא מן השמים לבין שני הכרובים, ומשם

יצא לאוהל מועד" □ משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

א. בסיום וחזרתם פרשת נשא (לאחרי הסך-הכול דקרבנות הנשיאים לחנוכת המזבח) נתבאר אופן דיבורו של הקב"ה למשה – "ובבוא משה אל אוהל מועד לדבר אתו וישמע את הקול מדבר אליו מעל הכפורת אשר על ארון העדות מבין שני הכרובים וידבר אליו".

ומפרש רש"י: "ובבוא משה, שני כתובים המכחישים זה את זה בא שלישי והכריע ביניהם. כתוב אחד אומר¹ וידבר ה' אליו מאוהל מועד, והוא חוץ לפרוכת, וכתוב אחד אומר² ודברתי אתך מעל הכפורת, בא זה והכריע ביניהם, משה בא אל אוהל מועד ושם שומע את הקול הבא מעל הכפורת מבין שני הכרובים, הקול יוצא מן השמים לבין שני הכרובים ומשם יצא לאוהל מועד".

וצריך להבין:

א) מהו הקשר והשייכות דאופן דיבורו של הקב"ה למשה, "ובבוא משה אל אוהל מועד לדבר אתו גו'", לסיימה של פרשת נשא בעניין

חנוכת המזבח על-ידי קרבנות הנשיאים, שלאחרי שמבאר כל פרטי העניינים דחנוכת המזבח, "ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן גו' ויקריבו נשיאי ישראל גו' ויביאו את קרבנם לפני ה' גו'", "ויקריבו הנשיאים את חנוכת המזבח ביום המשח אותו גו'", והולך ומפרט פרטי הקרבנות דכל נשיא ונשיא, "נשיא אחד ליום גו'", עד לסך-הכל דקרבנות הנשיאים, "זאת חנוכת המזבח וגו'" – ממשיך ומסיים וחזרתם בעניין שאין לו קשר ושייכות (לכאורה) לקרבנות הנשיאים – "ובבוא משה אל אוהל מועד לדבר אתו וגו'", אופן דיבורו של הקב"ה למשה מאוהל מועד?

ב) ועוד ועיקר: המקום שבו היה צריך לבאר אופן דיבורו של הקב"ה למשה מאוהל מועד ("ובבוא משה אל אוהל מועד לדבר אתו גו'"), הוא, בפעם הראשונה שזכר אודות דיבורו של הקב"ה למשה מאוהל מועד – בהתחלת ספר ויקרא³, "ויקרא אל משה וידבר ה' אליו

1) ז, טז.
2) ר"פ ויקרא.
3) תרומה כה, כב.
4) ז, א, ואילך.
5) "ראש חודש ניסן יהיה" (פרש"י עה"פ).
6) ז, י.
7) שם, יא.
8) שם פד, פח.
9) ואולי גם לפנ"ז – בפסוק ונועדתי לך שם

מאוהל מועד¹¹, התחלת הדיבור מאוהל מועד¹², ולמה נדחה עד לסיומה של הפרשה השנייה שבספר במדבר¹³?
 ג) וקושייה גדולה יותר על-פי המבואר בפירוש רש"י "שני כתובים המכתישים זה את זה כו" – שכיוון שהכחשת הכתובים נעשית בהכתוב השני שבהתחלת ספר ויקרא (שמכחישי את הכתוב שלפניו בפרשת תרומה), למה נדחתה ההכרעה בהכתוב השלישי עד לפרשת נשא?
 ועל-פי הכלל הידוע שרש"י מבאר כל עניין הדרוש ביאור בפשוטו של מקרא, צריך לומר שהתירוף על שאלות אלו (שאלות בפשוטו של מקרא) מובן מעצמו לבן חמש למקרא, עד כדי כך, שרש"י לא צריך לכתוב התירוף בפירוש, כדלקמן.
ב. יובן בהקדם הביאור בכללות העניין דשני כתובים המכתישים זה את זה עד שיבוא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם (מהמידות שהתורה

נדרשת בהם¹⁴):
 לכאורה אינו מובן: למה נכתב העניין בתורה באופן שתחילה ישם שני כתובים שמכחישים זה את זה, "הכחשה" על-פי תורת אמת¹⁵, ואחר-כך ניתוסף "כתוב השלישי" שמכריע ביניהם – הרי התורה היתה יכולה לכתוב לכתחילה מסקנת העניין שבכתוב השלישי?
 וההסברה בזה – בפשטות – באופן המובן מעצמו לבן חמש למקרא:
 סדר הלימוד הוא באופן שלומדים כל פסוק ופסוק בפני עצמו¹⁶, אשר, כל פסוק בפני עצמו כולל ריבוי עניינים, "עולם ומלואו", ולכן, צריכים לעיין ולדייק בכל פרטי העניינים דפסוק זה מבלי לערב עניינים שנאמרו בפסוק אחר¹⁷, עד שיוודע כל העניינים שבפסוק זה לאשורם ולבוריים, ועל-דרך זה בפסוק שלאחרי זה, וכן הלאה: ולאחרי זה באים לדרגה נעלית יותר באופן הלימוד – ובמיוחד מצד החיוב דלימוד כל התורה כולה¹⁸ שמוצאים נקודה כללית בשני כתובים, ובכמה

נכנס למשכן, וכיוון שבא בתוך הפתח, קול יורד מן השמים לבין הכרובים ומשם יוצא ונשמע למשה באוהל מועד." ועצ"ע בכ"ז ובמש"כ בפנים.
 10) להעיר ממנהג ישראל שהתחלת הלימוד רבן חמש למקרא הוא בספר ויקרא (ראה לקו"ש ח"ב בתחילתו. ושי"ג).
 11) מה-שאין-כן כל הדיבורים שלפניו – הן הדיבור באוהל של משה (שנקרא גם אוהל מועד – "ומשה יקח את האוהל ג' וקרא לו אוהל מועד" (תשא לג, ז)), ששם היה הדיבור מיוהכ"פ עד שהוקם המשכן (פרש"י שם, יא), והן הדיבור שלפני יוהכ"פ, וגם לפני מ"ת, ובמצרים כו', ועד להדיבור הראשון, "ויקרא אליו אלוקים מתוך הסנה גו'" (שמות ג, ד). שהיו באופן אחר מכמו שנקבע אופן הדיבור במשכן.
 12) ולכן נתבאר שם כו"כ פרטים בנוגע לאופן הדיבור – "לכל דברות ולכל אמירות ולכל ציוויים קדמה קריאה כו'" (תו"כ ופרש"י ר"פ ויקרא, וכו"ב).
 13) להעיר מראב"ע עה"פ: "יתכן שתחילת הדיבור שהוא ויקרא אל משה היה כאשר נשלמה החנוכה", אבל, בפשטות הכתובים היה הדיבור מיד ב"ח ניסן, וברמב"ן (פרשתנו ז, א): "ביום הראשון של מילואים קרא אל משה מאוהל מועד

הווי מתלמידיו של אהרן

הלל ושמאי קבלו מהם. הלל אומר, הווי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה (פרק א, משנה יב)

פירוש רבנו עובדיה מברטנורא:
 הווי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום – פירשו באבות דר' נתן – כיצד היה אהרון אוהב שלום? כשהיה רואה שני בני אדם מתקוטטים, היה הולך לכל אחד מהם שלא מדעת חברו, ואומר לו, ראה חברך איך הוא מתחרט ומכה את עצמו על שחטא לך, והוא אומר לי שאבוא אליך שתמחול לו, ומתוך כך, כשהיו פוגעים זה בזה היו מנשקים זה את זה. וכיצד היה מקרב הבריות לתורה? כשהיה יודע באדם שעבר עבירה, היה מתחבר עמו ומראה לו פנים צהובות, והיה אותו אדם מתבייש ואומר, אילו היה יודע צדיק זה מעשי הרעים כמה היה מתרחק ממני, ומתוך כך היה חוזר למוטב. הוא שהנביא מעיד עליו (מלאכי ב') ובמישור הלך איתי ורבים השיב מעוות. פירוש כ"ק אדמו"ר:
 הלל אומר: "הווי מתלמידיו של אהרון, אוהב שלום ורודף שלום" – צריך ביאור: לכאורה הווי ליה למימר בקצרה "הווי אוהב שלום ורודף שלום", ולמאי נפקא-מינה שכן עשה אהרון? ויש לומר:

א) אהרון הרי היה כוהן גדול, שעליו נאמר "וייבדל אהרון להקדישו קודש קודשים; ובכל זאת השפיל את עצמו להתעסק בקירוב הבריות לתורה. וכך צריך כל אחד להיות מתלמידיו של אהרון.
 ב) "אוהב שלום ורודף שלום" הוא חיוב על-פי דין, וכמאמר רז"ל "כל המחזיק במחלוקת עובר בלאו". והתנא מחדש שיש להתנהג כאהרון, שהיה נותן שלום אפילו לאדם רשע ועל-ידי זה השיבו מעוות, והנהגה זו היא לפנים משורת-הדין.
 הוראה זו שייכת להילל דווקא, על-פי המבואר בגמרא לגבי הנוכרי שבא להתגייר, ששמאי דחפו באמת הבניין, מה-שאין-כן הילל קירבו, הנהגה של לפנים משורת-הדין.

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת מטות-מסעי תשל"ה – בלתי מוגה)

"הווי מתלמידיו של אהרון" – לאהרון הכהן היתה אהבה בלתי-מוגבלת לכל יהודי, אפילו ליהודי שנקרא בשם "בריות בעלמא"; וגם יהודי כזה קירב אהרון לאור התורה, כך שהתקשר עם השלמות הבלתי-מוגבלת של התורה.

זה מראה על האמת של רגשי האהבה של אהרון לכל יהודי, שכן אהבה אמיתית אינה יודעת מדידה והגבלה, ולכן היא מקיפה גם יהודי שהוא בגדר "בריות"; והיא פועלת שגם יהודי זה יתעלה מעל למגבלות של מציאותו ויתקרב לתורה.

לכן נקבעה הוראה זו בדבר משנה, שכן בכוחה של המשנה לרומם את הלומד מעל למגבלותיו, כמובן ממאמר רז"ל "אין כל הגלויות מתכנסות אלא בזכות המשניות". כאשר יהודי לומד הוראה זו במשנה – שעל-ידי לימוד התורה נהיה ייחוד נפלא בין שכל הלומד עם דברי התורה שלומד, ועד לייחוד נפלא עם נותן התורה, שכתב ונתן את עצמו בתורה – הוא מקבל כוח בלתי מוגבל לקיים הוראה זו.

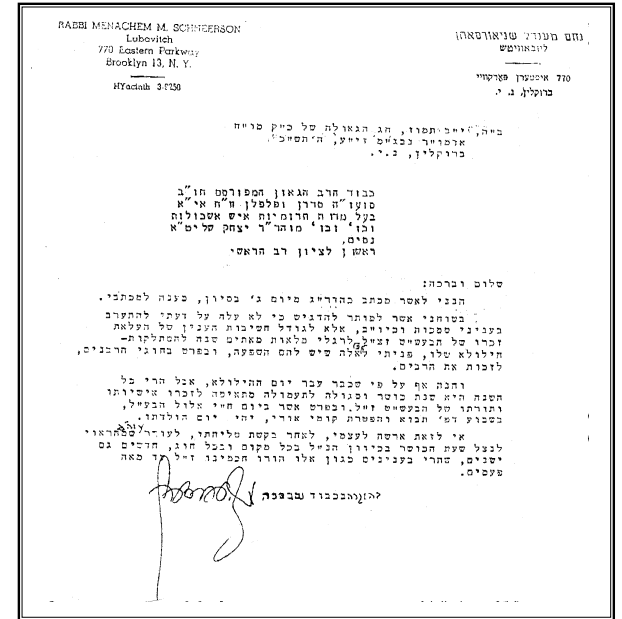
(ממכתב כללי לחג הפסח תנש"א – ספר-השיחות תנש"א כרך ב עמ' 890)

של הבעש"ט אנו צריכים.

ותשובת הרב ניסים לרבי:

הרב ניסים פונה לרבינים וראשי הקהל

להלן מכתב של הרבי אל הרב ניסים וכו' בחלק מן המכתבים הכלליים של הרבי במהלך השנה, בולטת שנת המאתיים בתאריך הפתיחה. כך למשל במכתב הבא, לרגל ימי הסליחות (מקדש מלך' כרך ב' עמ' 496):

ב"ה, ימי הסליחות, ה'תש"כ

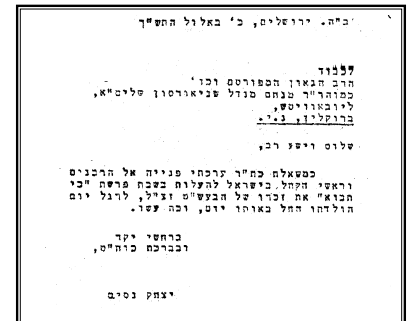
שנת המאתיים להסתלקות הבעל שם טוב ז"ל

ברוקלין, נ.י.

ברכה לשידוך וקביעות עיתים בחסידות

כשפנה אל הרבי, באותה שנה, נצר לבית אדמו"רי קומרנא בבקשה לקבלת ברכה לשידוך, נענה

קריאה לנצל את שעת הכושר ולהעלות את זכר הבעש"ט ותורתו ביום הולדתו, ח"י באלול:

בברכה, שאליה נוספו השורות הבאות (מקדש מלך' כרך א עמ' 98): תקוותי חזקה שאף יש לו קביעות עיתים בלימוד פנימיות התורה שבדורנו נתגלתה בתורת החסידות, נוסף על קביעות עתים בתורת הנגלה, ובפרט אשר גזע צור מחצבתו מהבעש"ט ז"ל, אשר השנה היא שנת המאתיים להסתלקות הילולא שלו, והרי זהו ביטוי פנימי לענין אהבת ישראל, אשר חד הוא עם אהבת התורה ואהבת השם. ואין לך דבר העומד בפני הרצון.

וכמה כתובים, עד לכל התורה כולה, שהיא "תורה אחת", "כל התורה עניין אחד"¹⁹. "ובבוא משה אל אוהל מועד לדבר אתו גוי", ולכן כשהתורה רוצה להדגיש שני קצוות שיש בעניין אחד – הסדר הוא באופן דשני כתובים המכחישים, וכתוב השלישי שמכריע

מספר אחד הוא באופן שמלכתחילה יש רק אחד, מספר שניים מורה על מצב של כל אחד בפני עצמו, ומספר שלושה מורה על חיבור ואיחוד שני העניינים

ביניהם: כשהתורה כותבת קצה אחד בכתוב אחד וקצה השני בכתוב אחר, הרי, על-ידי לימוד כתוב הראשון יתקבל ויוקלט בשכלו של האדם הלומד ההרגשה בקצה אחד, ועל-ידי לימוד כתוב השני יתקבל ויוקלט בשכלו ההרגשה בקצה השני. ולא עוד, אלא, ששני הכתובים אינם בסמיכות זה לזה, אלא בהפסק – כדי ליתן רווח להתבוננות וקליטה דכל קצה בפני עצמו; ואחר-כך בא הכתוב השלישי ומכריע ביניהם, אשר, "הכרעה" אמיתית היא²⁰ (לא באופן שמכריעים כמו כתוב אחד, ושוללים הכתוב השני, אלא) באופן ששני הכתובים (שמצד עצמם מכחישים זה את זה) מתאימים יחדיו על-פי ההכרעה דהכתוב השלישי, שמחבר ומאחד ב' הקצוות שבשני הכתובים (מהשאיין-כן אם היה נכתב רק הכתוב השלישי, ללא הקדמת שני הכתובים המכחישים זה את זה, לא היו ידועים (כל-כך) שני הקצוות שבדבר).

19 תוספתא סנהדרין ס"ז.
20 ראה לקו"ש חכ"א ס"ע 111 ואילך. וש"נ.
21 ס"פ תצוה, אחרי טו, לד.
22 ראה שו"ע אדה"ז אור"ח סתרי"ס ס"ט. סתרי"ט ס"ט. ס"ז.
23 דה"א כג, יג.
24 ויתירה מזה – "קול יורד מן השמים לבין הכתובים" (פרש"י עה"פ).
25 ס"פ תרומה.

בדרוש הידוע מ"כ"ק אדמו"ר נ"ע בעניין הכרובים, ש"כרוב אחד מקצה מזה הוא קצה אורי-איין-סוף שבז"א (סוף עולמות האיין-סוף)²⁶ וכרוב אחד מקצה מזה הוא מקור ב"ע... (ו)נעשים מקשה אחת מהכפורת שהיא בחינת כתר לשניהם וכו", ועד שהכרובים "מעלים גם הכפורת והלוחות לאצילות כו".

והכתוב השני, "וידבר ה' אליו מאהל מועד" – מרגיש הקצה השני, שדיבורו של הקב"ה, תורה, הוא "מאהל מועד", שנשמע בכל אוהל מועד, עד לפתח האוהל מועד, החלק הכי תחתון שבאוהל מועד (שממנו יוצאים 'הצד אוהל מועד וכו'), שמורה על ירידת והמשכת התורה במציאות וגדרי העולם, כידוע²⁷ שג' חלקי המשכן, קודש-הקדשים וקודש (אוהל-מועד) והחצר הם כרוגמת סדר ההשתלשלות²⁸ שנחלק לג' עולמות כלליים, בריאה, יצירה, עשייה.

ולאחרי שלומדים כל אחד מכתובים אלו בפני עצמו (ובאופן שיש ריוח והפסק של כמה וכמה פסוקים ופרשיות ביניהם, שעל-ידי זה נקלט יותר כל אחד משני קצוות אלו), בא הכתוב השלישי – "ובכבוא משה אל אוהל מועד לדבר אתו וישמע את הקול מדבר אליו מעל הכפורת אשר על ארון העדות מבין שני הכרובים וידבר אליו" – ומכריע ביניהם, שמדובר ומאחד שני הקצוות יחדיו, שדיבורו של הקב"ה, תורה, כמו שהוא "מעל הכפורת גוי מבין שני הכרובים" (למעלה מהעולם), מתגלה ונשמע "באוהל מועד" (בעולם), בכל חלקי אוהל מועד, עד שם נשמע הקול של השמים (ורק לאחרי זה – בין שני הכרובים).

ד. על-פי זה יש לבאר כוונת רש"י בפירושו על הפסוק "ובכבוא משה", "שני כתובים וכו'" – דלכאורה, פסוק זה כשלעצמו מובן בפשטות ללא קושי, וההכרעה שלמדים מפסוק זה בנוגע להכחשה דשני הכתובים שלפני זה, מקומה כשמתעוררת השאלה דהכחשת הכתובים, ורש"י כבר ביאר זה בכתוב הראשון שבפרשת תרומה, ולמה צריך להאריך ולכפול גם בפרשתנו!

ויש לומר, שכוונת רש"י להרגיש המעלה דכתוב השלישי (שעל-פי זה יובן גם הסדר ד"שני כתובים המכחישים כו' בא שלישי והכריע ביניהם)²⁹ – שבסדר כזה דווקא מודגשים שני הקצוות בשלימותם ובתוקפם גם יחד, "משה בא אל אוהל מועד, ושם שומע את הקול הבא מהשמים, מעל הכפורת מבין שני הכרובים, הקול יוצא מן השמים לבין שני הכרובים, ומשם יצא 'אוהל מועד'".

ומוסיף רש"י לבאר ולהדגיש עוד יותר חיבור שני הקצוות שבכתוב השלישי – לא רק בכללות העניין ד"ובכבוא משה אל אוהל מועד גוי וישמע את הקול גוי מעל הכפורת גוי מבין שני הכרובים", אלא גם בשאר פרטי הכתוב, "וישמע את הקול מדבר אליו גוי וידבר אליו", הן בהנוגע להדיבור, והן בהנוגע להקול:

בנוגע להדיבור – "מדבר... כבודו של מעלה לומר כן, מדבר בינו לבין עצמו, משה שומע מאליו", שבוה מודגשת מעלת הדיבור – דיבורו של הקב"ה בינו לבין עצמו, לפני שמתצמצם (ועד ששמיעת משה היא באופן ש"שומע מאליו"): וביחד עם זה – "וידבר אליו", שמדבר למשה דווקא, ועד שמוזה למדים

26) סהמ"צ להצ"צ מצות בנין המקדש פ"ב (דרמ"צ פ"ב).
 27) ראה סהמ"צ שם פ"א (פה,א).
 28) ראה גם במדב"ר פרשתנו פי"ב, יג: "המשכן... שקול כנגד העולם שקרוי אוהל כו".
 29) ולכן מתחיל "שני הכתובים המכחישים זה את זה בא שלישי והכריע ביניהם", ולא כבפרשת תרומה, "ובמקום אחר הוא אומר כו' כפנים.

כ"ח באייר תש"ך

הנהלה
20/6218/7

כבוד קדושת
י"ד י"ג, האדמו"ר, הגאון הצדיק, שושילאה דדהבא,
 כבוד הפעלים להרמה קרן התורה והחסידות וכו' וכו',
 קמ"ה מוה"ר מנחם מענדל שניאורסון שליט"א מליובאוויטש,
 ברוקלין, נ.י.

שלום וברכה,

הריני מאשר את קבלת מכתבו מיום ל"ג בעומר, יומא
 דהילולא של הרשב"י, בדבר מלצות מאתיים שנה להסתלקותו
 של הבעש"ט זי"ע ביום א' דהג שבועות הבעש"ט.

קבלתי גם את העתק מכתבו להרב הראשי שליט"א, ואע"פ
 שהוא ספרדי והספרדים בדרך כלל דתוקים משיטת החסידות.
 הוא הטיב לי כי את מכתב כ"ק שליט"א קיבל באיחור. הוא
 מוכן אמנם להוציא מן הכה אל הפועל הצעת כ"ק שליט"א, אולם
 רק בשבת שלאחרי שבועות. ניסיתי להשפיע עליו לעשות זאת
 בשבועות או בשבת שלפניו, אבל הוא הטביר לי שהדבר לא ניתן
 לביצוע. דיברתי בענין זה גם עם הרב טולידאנו שליט"א.

הראיתי את מכתב כ"ק שליט"א לגיסי האדמו"ר שליט"א
 מגור, והוא אמר לי שלא ידוע לו מה בדיוק אפשר לו לעשות
 בענין זה, אבל מצדו ידבר עם אנ"ש אודות הבעש"ט זי"ע.

בנוגע לפעולה מצדי לרגלי מלאות 200 שנה לפטירתו של
 הבעש"ט, כבר כתבתי לו במכתב קודם, שכאחד שגודל וצנצנ
 על ברכי החסידות מוזר בשבילי הרעיון לעשות תעמולה לרעיון
 החסידות וכבר מנה רבי מנחם בן יאיר כמה דרגות עד שמגיעים
 למדת החסידות. בכל אותן מצדו אעסוק במאורע זה יותר כלפי
 פנים, ולדעתי אגוי"י בתוך סכנו אינו יכולת לפעול בזה מאחר
 שבין חברי' הרי נמצאים גם מתנגדים, אע"פ שהרוב הגדול הם
 חסידים או ממדינות הזנגרי' וכו', קשה לאגוי"י לפעול בנדון
 בבחינה רשמית.

בכבוד רב
 ובידידות נאמנה,

יצחק מאיר לויך

שנת סגולה היא, ובחיי אלול הוא יום הולדתו והולדת כיק רבנו הזקן, שני המאורות הגדולים...
צריכים לתורתו של הבעש"ט
 "קיבלתי מכתבו מט"ו אלול", כתב הרבי (היכל מנחם' כרך ג עמ' ע"עא) להרב יהושע-מרדכי באט מניו-יורק קאנני:
 ובנועם קראתי בו על דבר פרטי התעמולה

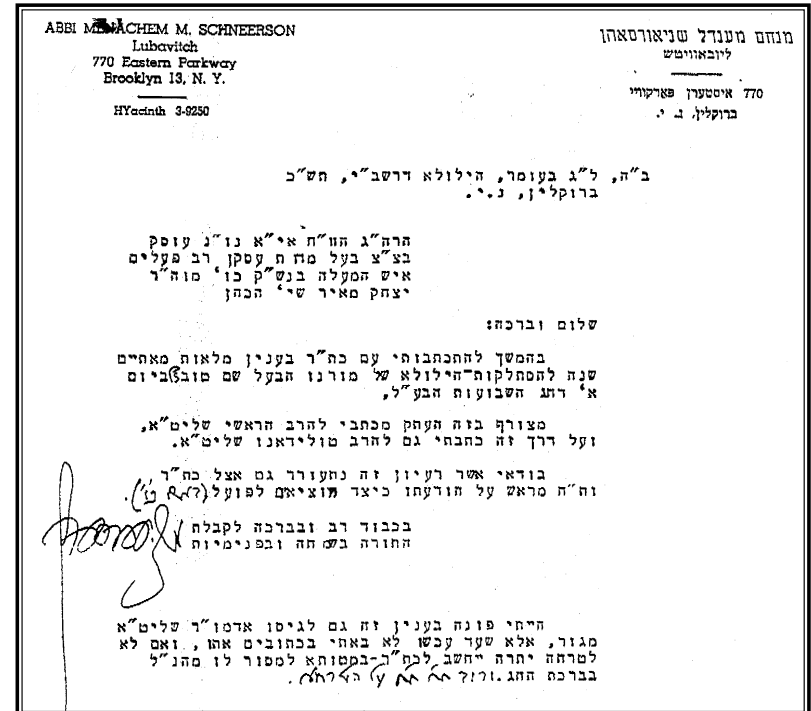
אפשר ללמוד כמה דברים על הלכי הרוח באותם הימים ועל גישתם של מנהיגים שונים ביהדות החרדית לנושאים כאלה ואחרים.

"כל השנה שנת סגולה היא"

גם לאחר חג השבועות תש"כ, הוסיף הרבי

"כיצד הוציאם פועל"

באותו עניין שיגר איגרת להרה"ח הרב יצחק-מאיר לויין, מראשי אגודת-ישראל. מעניינת במיוחד הערת הרבי בשולי האיגרת,

"למעט את אהרון מן הדברות".
ובנוגע לשמיעת הקול³⁰ – "וישמע את הקול, יכול קול נמוך, תלמוד-לומר את הקול, הוא הקול שנדבר עמו בסיני, וכשמגיע לפתח היה נפסק ולא היה יוצא חוץ לאוהל", שגם בזה

פעולתם של ישראל בחנוכת המזבח והמשכן, על-ידי קרבנות הנשיאים – פעלה שלימות נעלית יותר בכללות העניין דויעשו לי מקדשי

מודגשים ב' קצוות: מחד גיסא – "הקול דסיני", למעלה ממדידה והגבלה הגדרי העולם³¹, ולאורך גיסא – הרי זה נמשך במדידה והגבלה דהעולם, "כשמגיע לפתח היה נפסק ולא היה יוצא חוץ לאוהל"³².

ה. ויש לקשר הסדר שבו נכתב בתורה אופן דיבורו של הקב"ה למשה – שני כתובים המכחישים זה את זה וההכרעה שביניהם על-ידי הכתוב השלישי – עם כללות העניין דמתן-תורה:

שמלכתחילה יש רק אחד, מספר שניים מורה על מצב של כל אחד בפני עצמו, ומספר שלושה מורה על חיבור ואיחוד שני העניינים שהיו תחילה כמצב של התחלקות. ודוגמתו במתן-תורה – החיבור והאיחוד דעליונים ותחתונים, ש"העליונים יירדו למטה ותחתונים יעלו למעלה"³⁶.
וכפרטיות יותר – שבמתן-תורה גופא מודגשים שני הקצוות דעליונים ותחתונים: עליונים – "מן השמים דיברתי עמכם"³⁷, ו(הירידה ל)תחתונים, "וירד ה' על הר סיני"³⁸

30 לית אתר דלא מליל מיני עמהון כו" – תניא פל"ו.
32 וי"ל, שזוהי גם כוונת רש"י במ"ש "יכול קול נמוך ת"ל את הקול כו", אע"פ שדרכו לכתוב הפירוש ללא הקדמת קס"ד (שאלה וכיו"ב) – כיוון שגם לאחר המסקנא (הוא הקול שנדבר עמו מסיני) נשאר התוכן דהקס"ד, אלא באופן אחר, המתאים אל המסקנא כמו כתוב השלישי שאינו שולל אחר משני הכתובים אלא מקיים שניהם על-פי הכרעתו) – שייכותו להגבלה שמצד גדרי העולם, ש"היה נפסק כו", ע"ד וברוגמת "קול נמוך".
33 שבת פח,א.
34 וראה בפירוש רב ניסים גאון (לשבת שם) עוד כו"כ עניינים במספר שלושה.
35 ראה לקו"ש חכ"א ס"ע 110 ואילך. וש"נ.
36 תנחומא וארא טו. שמו"ר פ"ב, ג. ועוד.
37 יתרו כ"ט.
38 שם ט"ט.

30 להעיר, ששמיעת הקול היא למטה מהדיבור, ובוה מודגש יותר החידוש שחיבור שני הקצוות, שגם בשמיעת הקול (שלמטה מהדיבור) ניכר ומורגש הקצה העליון שלמעלה ממדידה והגבלה.
ועפ"ז יומתק : (א) העתקת תיבת "וישמע את הקול", אף שמפרש רק את הקול – להדגיש שב' הקצוות הם גם בשמיעת הקול למטה, (ב) סדר הפירושים (ברפוס ראשון), "מדבר", "וידבר אליו", "וישמע את הקול" (אף שהכתוב נאמר – כיוון שיעקר החידוש הוא "בושמע את הקול", כנ"ל.
31 "כדכתיב (יתרו כ"ט ובפרש"י) וכל העם רואים את הקולות, רואים את הקולות, רואים את הנשמע, ופי' רז"ל (תנחומא שמות כה. שמו"ד פ"ה, ט) מסתכלים למורה ושומעין את הדיבור יוצא אנכי כו', וכן לרבע רוחות ולמעלה ולמטה, וכפ"י בתיקונים (תקו"ז תכ"ב (סד, ב))

ד"מביך מכל טוריא³⁹, וחיבור שניהם יחדיו (על-ידי הכתוב השלישי שמכריע ביניהם) – "מן השמים השמייעך את קולו גו' ועל הארץ הראך את אשו הגדולה"⁴⁰, "כבודו בשמים ואשו וגבורתו על הארץ"⁴¹, "מלמד שהרכין הקב"ה שמי שמים העליונים על הר סיני ודיבר עמהם"⁴².

ולכן, גם בהמשך דיבורו של הקב"ה למשה (לאחרי מעמד הר סיני) באוהל מועד⁴³ – "הוא הקדש שנדבר עמו בסיני" – מודגשים שני קצוות הנ"ל והחיבור והאיחוד שביניהם: כתוב אחד שמדגיש שהדיבור הוא למעלה ביותר – "ודיברתי אתך מעל הכפורת מבין שני הכרובים גו'", וכתוב אחד שמדגיש שהדיבור נמשך ונקלט למטה – "ודבר ה' אלי מאוהל מועד", והכתוב השלישי שמכריע ביניהם על-ידי זה שמחברם ומאחדם – "וכבוא משה אל אוהל מועד לדבר אתו וישמע את הקול גו' מעל הכפורת גו'"⁴⁴, כנ"ל בארוכה.

1. על-פי זה יש לבאר גם המשך הכתובים בסוף פרשתנו – שלאחרי כל פרטי בעניינים דקרננות הנשיאים לחנוכת המזבח, ממשיך

(39) ראה מדרש תהלים (באבער) סו, ת"ת שופטים ה,ה. לקו"ת במדבר ד,ג. טו, סע"ב ואילך. ובכ"מ.
 (40) ואתחנן ד,לו.
 (41) פרש"י יתרו כ,ט.

(42) כ"ה בכרייתא ד"ג מידות (על-פי הגירסא שהובאה בפ' עורת כהנים שם) – בהדומא להמדר' ד"שני כתובים המכחישים זה את זה כו'. ולהעיר, שבפרש"י שם, הפירוש "הרכין שמים כו'" הוא פירוש בפ"ע ("ד"א הרכין כו'), ולא בהמשך להכרעה וכתוב השלישי "מן השמים קולו גו' ועל הארץ הראך גו'". ובמכילתא שם: "הכריע השלישי, מן השמים השמייעך את קולו גו' דברי רבי ישמעאל, רבי עקיבא אומר מלמד שהרכין כו'". ואכ"מ.

(43) להעיר, שכללות העניין דהקמת המשכן בא בהמשך למתן-תורה, שע"ז נשלם החיבור עדליונים ותחוננים, גילוי והמשכת השכינה למטה בארץ, כדאיתא במדרש "אימתי שרתה קולו גו' דברי רבי ישמעאל, רבי עקיבא אומר מלמד שהרכין כו'". ואכ"מ.
 (44) רמב"ם ריש הל' ביהב"ח.

(45) ולהעיר, שגם לפני מ"ת, לפני ביטול הגזירה, היו הקרבנות עניין עיקרי – כמ"ש בנח "וידבר ה' את ריח הניחוח" (נח ה,א), ש"ניחוח" פירושו "נחת רוח לפני כו'" (פרש"י ויקרא א,ט. וראה בארוכה לקו"ש הל"ב ע' 1 ואילך. וש"נ).

(46) רמב"ם ריש הל' ביהב"ח.
 (47) שם.
 (48) וטעם הדבר – כי, "ונועדתי לך שם ודברתי אתך גו'" היה רק אצל משה רבינו, ואילו בנוגע לכלל ישראל, עניינו העיקרי של המשכן הו"ע הקרבנות.

(49) תרומה כה,ח.

החסידות ביחוד. רבנים בקשר עם יום ההסתלקות-הילולא המאתיים של מורנו הבעל-שם-טוב ז"ל בחג השבועות הבא עלינו לטובה.

ובפרט אשר כפי הידיעה שקיבלתי לקח על כמו להיות פעיל בהפצת תורת החסידות בקשר עם שנת המאתיים להסתלקות-הילולא של הבעל-שם-טוב ז"ל השתא.

"התעוררות רבנים"

אחד המכתבים הוא המכתב אל הרבנים ניסים וטולידאנו – כפי שמפורש במכתב מל"ג בעומר (צילומו מופיע כאן באדיבות יד מצורף בזה העתק מכתבי בעניין התעוררות הרב ניסים):

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.
HYacinth 3-9250

חנוּם הענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש
770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין 13, נ. י.

ב"ה, ל"ג בעומר, הילולא דרשב"י, תש"ב
ברוקלין, נ. י.

כבוד הרב הגאון המפורסם הו"ב
סו"ט סדרן זלפולן ה"ה אי"א
בעל מדרש תרומות איש אשכולות
וכו' וכו' מוהר"ר יצחק רחמים
שליט"א ראשון לציון, רב ראשי.

שלום וברכה:

בקשר עם מלאות מאהים שנה להסתלקות-הילולא של מורנו הבעל שם טוב ביום א' דתג השבועות, זמן מתן תורתנו (ורלא כהטועים שהוא ביום שלאחרי),

תנני פונה לכהר"ג שליט"א בהצעה, אף שבמת למותר היא כי בודאי גם אצל כהר"ג עלה הענין בהשבת החלה, לעורר את כבוד הרבנים שליט"א שבאת"ק ת"ו לייחד הדיבור ביום סגולה זה או בסמיכות לו על אישיותו והוראתו של בעל הילולא המיוסיה על אדני פו דאהבת השם, אמת החורה ואתהב ישראל, דכולי חד. ודבר בקחו מה טוב.

בהדרה הכבוד ובברכה לקבלת ההורה בשמחה ובפנימיות

בודאי לדכתיב' למותר להאריך על דבר החיבת יתרה הנודעה לאחינו בני ישראל הספרדים לפנימיות החורה מימי קדם, ואורי תורת התסידות היא פיאצורא פנימיות התורה, נשחא דאורייתא. אף שבמזמן כונחי ואילו בנוגע הנ"ל היא לאשכנזים וספרדים גם יחד, וכידוע פתגם ארמו"ר הזקן בעל התניא והשו"ע, תלמיד תלמידו של הבעש"ט, אשר חורג התסידות נחלה כל הע"ט כולו היא.

שנת המאתיים להסתלקות הבעש"ט

החל בשלהי שנת תשי"ט ועד לסיום שנת תשי"כ עורר הרבי בלי הפסקה לנצל את שנת המאתיים להסתלקות מורנו הבעש"ט, להגברת הפצת המעיינות □ "כל השנה היא שנת כושר וסגולה לתעמולה מתאימה לזכרו ואישיותו של הבעש"ט ז"ל", כותב הרב לראשון לציון הרב יצחק ניסים □ הרבי פונה בעניין למוסדות חב"ד, לרבנים הראשיים, לעסקני אגודת ישראל, לאנשים פרטיים ולכל מי שרק אפשר

מאת הרב מרדכי-מנשה לאופר

ברשימת 'שלשלת היחס' בהיום-יום, נכתב על שנת תש"כ: "מתחיל לבאר ספר 'צוואת הריב"ש" להבעש"ט. החלו שיפורי תניא ב"ראדיא" (השיעורים מוגהים על-ידי כ"ק אדמו"ר שליט"א). מתחילים להופיע תקליטי "ניחוח" (ניגוני חסידי חב"ד)".

שלושת הדברים הנ"ל הם רק כמה מבין עשרות הפעולות שהרבי יזם ועודד החל משלהי שנת תשי"ט, בנושא הפצת מעיינות החסידות – בקשר למלאות מאתיים שנה להסתלקות הבעש"ט.

בכפרט שהרי נמצאים אנו בשנת המאתיים להסתלקות הילולא של הבעש"ט ז"ל, שנת סגולה להפצת המעיינות, שהם הם תורת החסידות".

במכתב אחר (ח' באייר תש"כ – היכל מנחם' כרך א עמ' קפה), אל הנדיב מר יוסף שמוטקין, כותב לו הרבי בענייני עסקים ולבסוף מוסיף: "הרי השנה היא שנת המאתיים להסתלקות-הילולא של מורנו הבעש"ט ז"ל שמיסוד תורתו, עזוב תעזוב עמו, עם הגוף דווקא לענייניו, ומתוך מנוחה טוב לבב".

"לקח על שכמו להיות פעיל"...

בי"א בניסן תש"כ (אגרות-קודש כרך כא עמ' תנט) כותב הרבי לסופר הנודע אליעזר שטיינמן, בקשר לאשפוזו בבית-הרפואה. בין השאר כותב לו הרבי:

וכיוון שמתקרבם אנו לזמן חירותנו, יהירצון שיהיה לכבודו חירות מכל העניינים המבלבלים וינצל כשרונותיו אשר חונן בהם מההשגחה העליונה להפצת היהדות המסורתית ומעיינות

ברשימת 'שלשלת היחס' בהיום-יום, נכתב על שנת תש"כ: "מתחיל לבאר ספר 'צוואת הריב"ש" להבעש"ט. החלו שיפורי תניא ב"ראדיא" (השיעורים מוגהים על-ידי כ"ק אדמו"ר שליט"א). מתחילים להופיע תקליטי "ניחוח" (ניגוני חסידי חב"ד)".

שלושת הדברים הנ"ל הם רק כמה מבין עשרות הפעולות שהרבי יזם ועודד החל משלהי שנת תשי"ט, בנושא הפצת מעיינות החסידות – בקשר למלאות מאתיים שנה להסתלקות הבעש"ט.

"והרי השנה היא שנת המאתיים"

ביטוי נוסף למרכזיותו של העניין באותה שנה, אצל הרבי, הוא אזכורו החוזר ונשנה בהרבה מן האגרות שכתב הרבי באותה התקופה לאנשים שונים. הנה, למשל, כשהרבי מעודד את אחד החסידים בכפר-חב"ד להרבות בדיווחים על המתרחש בחיי הכפר, כולל גם "בנקודה הפנימית – הפצת המעיינות ועד שיגיעו גם חוצה", מוסיף הרבי ומדגיש:

מקדש ושכנתי בתוכם", והפירוש הפשוט – פשוטו של מקרא – שעל-ידי עשיית המקדש (משכן) נעשית השראת השכינה בישראל. ומזה מובן שפעולתם של ישראל בחנוכת המזבח והמשכן⁵⁶ על-ידי קרבנות הנשיאים – שהמשכן הוא בתכלית השלימות – לאחר חנוכת המזבח על-ידי קרבנות הנשיאים, וכזה גופא – לא לאחר יום ראשון שבאו כולם כדי להקריב הקרבנות לחנוכת המזבח, ועד ש"העלה עליהם הכתוב כאילו כולם הקריבו

כל פסוק בפני עצמו כולל ריבוי עניינים, "עולם ומלואו", ולכן, צריכים לעיין ולדייק בכל פרטי העניינים של פסוק זה מבלי לערב עניינים שנאמרו בפסוק אחר

שכל נשיא ונשיא ("הנשיא הוא הכל"⁵¹) הקריב בתור נשיא והשבת כולו וגם דרטי⁵² – פעלה שלימות נעלית יותר בכללות העניין ד"ועשו לי מקדש".

ועל-פי זה מובן שהמקום העיקרי לביאור אופן דיבורו של הקב"ה למשה במשכן בתכלית השלימות (חיבור שני הקצוות, דיבור הכי עליון, שנמשך ומתגלה למטה), הוא, לאחר

50 נוסף על פעולתם והשתתפותם בנרבת המשכן.
51 פרש"י חוקת כא.כא.
52 כפירוש רש"י (פרשתנו שם, יב) "למטה יהודה – יחסו הכתוב על שבטו", ועד כדי כך, שיש צורך בלימוד מיוחד לשלול ש"לא שגבה משבטו והקריב... ת"ל זה קרבן נחשון משלו הביא".

ולהעיר מהאריכות הלשון בפירוש רש"י "או אינו אומר למטה יהודה אלא שגבה משבטו והביא, ת"ל זה קרבן נחשון משלו הביא", שכותב גם הקס"ד, אף שדרכו לכתוב מיד המסקנא ללא הקדמת הקס"ד, (כשם שדרכו לכתוב מיד הפירוש ללא הקדמת שאלה) – דיש לומר, שתחיבת הקס"ד היא במקום ש(קצת) תוכנו של הקס"ד קיים גם לאחר המסקנא, אלא באופן אחר*, כבנדר"ד, שגם לאחר המסקנא ש"משלו הביא", ה"ו שייך גם לכל השבט (מעין "שגבה משבטו והביא"), כיוון שהנשיא הקריב עבור כל השבט (וראה גם לקו"ש ח"ג עמ' 42 ואילך).

⁵¹ ע"ד האמור לעיל (הערה 32) בדיוק לשון רש"י, יכול כו" ת"ל כו"

53 במדב"ר פרשתנו פ"ד, יג. וראה גם לקו"ש שם עמ' 53 ואילך. ושי"נ.
54 להעיר, שבסך-הכול דקרבנות הנשיאים מודגשת אחדותם של כל ישראל – ע"ד ובדוגמת האחרות ד"ויחון" לשון יחיד, "כאיש אחד בלב אחד" (יתרו יטב, ובפרש"י: וראה דא"ו פ"י השלום: "הרי השעה שאתן להם את תורתי"), שקדמה למתן-תורה, כולל גם מאד"ל (דב"ר פ"ז, ח) "אילו היו ישראל חסרים אפי' אחד כו", היינו, שנתנית התורה למשה רבינו תלוי בהשלימות דכל ישראל, ודוגמתו גם בדיבור הקב"ה למשה במשכן (ההמשך דמ"ת) – שהפסוק "ובכאן משה אל אהל מועד לדבר אתו גו" הוא לאחר אחרותם של ישראל המודגשת בקרבנות הנשיאים.
55 פרשתנו ז,פח.
56 וימתק יותר – שג' הכתובים (שני הכתובים בשני הקצוות, והכתוב השלישי שמחברם) נכתבו בג' מצבים שונים: הכתוב "ודיברתי אתך מעל הכפורת גו" (קצה העליון) – בצייון ה' על עשיית הארון והכפורת: הכתוב "ודיבר ה' אלי מאהל מועד" (קצה התחתון) – בר"ח ניסן, לאחר הקמת המשכן בפניעל (עבודת המטה):

ז. ויומתק יותר – שגם בקרבנות הנשיאים לחנוכת המזבח (שעל-ידם נעשה המשכן בתכלית השלימות) יש דוגמת חיבור ב' קצוות הנ"ל באופן דיבורו של הקב"ה למשה במשכן: קרבנות הנשיאים לא באו על-פי ציווי ה', כי אם, שהנשיאים עצמם, "התנדבו העגלות והבקר לשאת המשכן", ואחר-כך "נשאם לכם להתנדב קרבנות המזבח לחנכו"⁵⁷, ועד כדי כך, שהיה צורך בציווי מיוחד מהקב"ה לקבל נדבתם – הן בנוגע לעגלות, "קח מאתם"⁵⁸ והיו לעבוד את עבודת אוהל מועד"⁵⁹, כיוון ש"לא קיבל משה מידם עד שנאמר לו מפי המקום"⁶⁰, והן בנוגע לקרבנות שעל-גבי המזבח, "נשיא אחד ליום גו' יקריבו את קרבנם"⁶¹, "כי לא קיבל משה מידם עד שנאמר לו מפי הגבורה"⁵⁷. וביחד עם זה, הרי, לאחר שהקב"ה קיבל את נדבתם של הנשיאים – נעשית "חנוכת המזבח" שפעלה שלימות בכל ענייני המשכן, ועד לההדגשה שבסך-הכול דקרבנות הנשיאים, "כל כסף הכלים וגו'"⁶², "למדך שהיו

(קטעים משיחות שבת-קודש פרשת נשא, י"ד בסיוון, ויום א' ט"ו בסיוון היתשמי"ט – יתורת-מנחם – התוועדות' היתשמי"ט, חלק שלישי עמ' 333-341)

והכתוב השלישי (חיבור שני הקצוות) – אַחרי השלימות דחנוכת המשכן (כפנינים).
 (57) פרש"י שם, י.
 (58) ראה שהש"ר פ"ו, ד: "אמר לו הקב"ה (למשה) צא ואמור להם (להנשיאים) דברי שבח כו', באותה שעה נתיירא משה אמר בלבו תאמר רוח הקודש נסתלקה ממני ושרת על הנשיאים, או שמא נביא אחר עמד וחיש את ההלכה (ע"ד קורבנות הנשיאים), אמר לו הקב"ה, משה, אילו הייתי אומר להם שיביאו, הייתי אומר לך שתאמר להם, אלא קח מאתם... מאתם היו הדברים". כלומר, ש"קח מאתם" מרגיש ש"מאתם היו הדברים", ולכן צריך רשות כו', וביחד עם זה, מרגיש גם שמגיע להם "ישר כח", "אמור להם דברי שבח".
 (59) שם, ה.
 (60) פרש"י שם, ג.
 (61) שם, יא.
 (62) שם, פה.
 (63) פרש"י עה"פ.

גילוי 'יחידה' הפרטית מזרז גילוי 'יחידה' הכללית

ועל-ידי זה גילוי היחידה בכל העולם

בפרשת נשא מרומזת גם דרך העבודה שעל-ידיה באים להחידוש ד"תורה חדשה מאתי תצא" (ועל-ידי זה גם "השמים החדשים והארץ החדשה") בימות המשיח:

ובהקדם הידוע שבכל אחד ואחד מישראל יש ניצוץ מנשמת משיח, כמרומז בפסוק "דרך כוכב מיעקב", שקאי על דוד מלכא משיחא, וקאי גם על כל אחד ואחד מישראל, כיוון שבכל אחד ואחד מישראל יש ניצוץ מנשמת משיח – בחינת היחידה, שהיא ניצוץ מבחינת היחידה הכללית, נשמתו של משיח צדקנו.

ולכן, על-ידי גילוי בחינת היחידה שבכל אחד ואחד מישראל מזוים וממחרים ופועלים הגילוי דבחינת יחידה הכללית בביאת משיח צדקנו, שאז יהיה הגילוי ד"תורה חדשה מאתי תצא", פנימיות התורה, בחינת היחידה שבתורה, ועל-ידי זה גם "השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה", גילוי בחינת היחידה בכל העולם כולו, "יחידו של עולם".

ויש לומר, שעניין זה מרומז בהתחלת וסיום פרשת נשא:

בהתחלת פרשת נשא – בהמניין דבני-ישראל [נשא את ראש בני גרשון גם הגו", ששייך גם להמניין דכל בני-ישראל כפי שהם בדרגת שבט לוי, כפסק-דין הרמב"ם "לא שבט לוי בלבד אלא כו' כל איש ואיש כו'", כי מניין בני-ישראל הוא מצד ההתקשרות העצמית עם הקב"ה ("מתוך חיבתו לפניו מונה אותם כל שעה") שהיא בשווה אצל כל בני-ישראל (שלכן הגדול במדרגה אינו נחשב יותר מאחד והקטן במדרגה אינו נחשב פחות מאחד) – מצד עצם נשמתם, בחינת היחידה.

ובסיום פרשת נשא – בהתאחדותם של כל י"ב נשיאי ישראל (שכוללים את כל בני-ישראל) שהתנדבו ובאו כולם יחדיו לחנוכת המשכן והמזבח, וגם לאחר שהקב"ה אמר "נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום יקריבו את קרבנם גו'", "העלה עליהם הכתוב כאילו כולם הקריבו ביום ראשון וכאילו כולם הקריבו ביום אחרון", שהתאחדות זו (לאמיתתה ובשלימותה) היא מצד עצם הנשמה, בחינת היחידה, שהיא אצל כל בני-ישראל בשווה.

ויש להוסיף, שעניין זה מרומז גם בהתחלת פרשת בעלותך שקורין במנחת שבת זו:

"בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות גו' וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרחיה מקשה היא" – שאף שבני-ישראל נחלקים (ככללות) לו' סוגים, ז' מדרגות בעבודת ה', שבעת קני המנורה – מכל-מקום, מתאחדים כולם בהארחתם "אל מול פני המנורה", ובהיותם "מקשה זהב" ("מנורת זהב כולה"), וכאמור, ההתאחדות האמיתית דכל בני-ישראל היא מצד עצם הנשמה, בחינת היחידה.

(משיחות שבת-קודש פרשת נשא, י"ב בסיוון היתשמי"א; יתורת-מנחם – התוועדות' היתשמי"א, כרך ג, עמ' 316-317)